

## Hoofdstuk 2

# Boze buur, spullen en een vreemde ontmoeting

Vandaag is het koud. De ruiten van auto's hebben een laagje ijs en op de ramen van huizen vormen zich kristallen. Opa Cor wil, net als elke dag, vroeg opstaan. De wekker staat op halfvijf. Maar omdat het erg koud is in zijn huis, draait hij zich weer om in zijn warme bed. Terwijl hij snurkt en smakt met zijn mond, drukt hij de wekker weer uit.

Hij praat in zijn slaap: 'Niet vergeten... straks... tien uur... komen mensen hun... spullen brengen.' Maar er is niemand die dat hoort. Opa Cor valt weer weg in een diepe slaap. Boris, de lieve jack russel, ligt ook nog te ronken. Boris heeft een grote zwarte vlek rond zijn rechteroog en een paar bruine stippen op zijn witte vacht. Het is een lieve hond en al acht jaar oud. Jos is zijn baasje, maar nu slaapt Boris een nachtje bij opa thuis.

Juist op dat moment, aan de andere kant van het bos, beschijnen autolampen de Boskeet. De bestuurder rijdt langzaam langs de Boskeet en zet dan de auto slordig neer. Parkeren kun je het niet noemen. De man die uitstapt, kijkt schichtig om zich heen. Dan opent hij de achterklep van zijn auto en tilt er een doos uit. Hij loopt het donkere bos in, met een klein lampje schijnt hij langs de boomstammen.

Twintig minuten later is hij, zonder doos, alweer vertrokken. De man heeft haast en geen zin in kijkers. Op straat laat hij voetafdrukken van modder achter. Van schoenen die overduidelijk van de paden zijn afgegaan.

Met een schok wordt opa Cor wakker. ‘O nee, het is halfacht! Nu heb ik nog maar vijftien minuten om me klaar te maken.’ Opa praat wel vaker hardop als hij alleen is, maar nu kijkt hij er heel serieus bij. Juist vandaag heeft Jos vakantie en komt hij opa helpen.

Snel wast opa zich even met de washand, tijd om te scheren en te zingen is er vandaag niet. Er groeit geen snor of baard op zijn gezicht, dat gekriebel. Opa draagt weleens wat stoppels als hij zich een dagje niet scheert, maar langer laat hij zijn baard echt niet groeien.

Normaal wast opa zich uitgebreid maar nu is er zelfs geen tijd om in de spiegel te kijken. Opa doet nog snel aftershave op, want een lekker luchtje helpt bij nieuwe ontmoetingen. Het schijnt zo te zijn dat je na een paar minuten al weet of je iemand aardig vindt en dat geuren daar een rol in spelen. Misschien werkt het vandaag ook wel bij boze burens.

‘Kom Boris,’ opa lijnt hem aan, ‘je bent net zo’n slaapkop als ik.’ Opa kletst tegen Boris alsof het een mens is. Boris heeft al veel verhalen van opa aan moeten horen. Maar dat doet hij graag voor een knuffel en een hondenkoekje.

Bij de Boskeet is het rustig. Je hoort de vogels fluiten en af en toe fietst iemand langs. Opa steekt de sleutel in het slot maar ergens stagneert er iets. Het slot lijkt wel bevroren.

Dan komt Jos aangefietst in een warme trainingsoutfit. Boris heeft Jos al gezien en zwaait hard met zijn staart heen en weer.

‘Dag oop, ben je net wakker?’ vraagt Jos lachend terwijl hij met Boris stoeit.

Opa’s haar zit rommelig en hij mompelt dat hij koffie nodig heeft. Jos helpt met het openmaken van het slot, hij vouwt zijn handen langs zijn mond en blaast er warme lucht in. Dat doet hij een paar keer.

Daarna duwt opa de sleutel erin en dan eindelijk: ‘Jaa Jos, het



eerste indruk maken. De klus van het buiten beitsen van de keet zal opa met Tinus verder afmaken. En Jos en Mysha hebben aangeboden alle troep rondom de keet op te ruimen. Waarom zeggen mensen, jongelui? Want lui zijn Mysha en Jos zeker niet! Opa vindt dat ambtenaren niet deugen, dus deze ambtenaar moet extra zijn best gaan doen om een goede eerste indruk te maken.

In de avond sluit opa Cor de Boskeet goed af. Sinds kort zitten er drie sloten op de deur en hij heeft ook een camera in de boom opgehangen. Nou ja, laten ophangen, door Herman. Met die nieuwe technische apparaten is opa niet zo handig. De eerste keer dat hij samen met Jos de beelden bekeek, stond er niets interessants op. De camera was door wind en regen verschoven en nam alleen nog bladeren en boomstammen op. Het leek wel een natuurfilm. Eigenlijk wil opa Cor helemaal niet spioneren, maar hij maakt zich zoveel zorgen over het gedrag van de burens, dat hij wil zien wat gebeurt als hij er niet is.

Als opa heeft afgesloten komt mevrouw Goedhart langs.

‘Dag Cor, ga je eindelijk naar huis?’ Mevrouw Goedhart kent de lange werkuren van opa wel. ‘Ja, mejuffrouw Goedhart, het zit erop voor vandaag. Hoe gaat het met u?’

Mevrouw Goedhart moet altijd glimlachen als opa haar onderwets mejuffrouw noemt. Ze woont al jaren samen met haar vriendin. Maar ze zijn inderdaad niet getrouwd dus officieel is ze nog geen mevrouw maar mejuffrouw. Mevrouw Goedhart vertelt dat ze de laatste tijd wat slechter slaapt en daarom een ommetje maakt.

Ze besluiten om samen door het bos te wandelen. Onderweg snuift mevrouw Goedhart de frisse lucht op en opa Cor hoopt natuurlijk nog wat te vinden. Tijdens hun wandeling zien ze de sneeuwkllokjes in bloei staan. De bladeren van de bomen zijn mooi groen en stevig. Er komt zelfs een konijntje langs, dat op

een veilige afstand even stil blijft staan, maar dan snel weghuppelt. De vorige avond heeft het flink gewaaid en er zijn veel bladeren en takken op de weg gevallen. Ze zigzaggen samen over de paden.

Als ze op een kruising komen, zegt opa Cor: 'Ik wil nog even de houten toren op, die nieuwe voor de kinderen.'

Mevrouw Goedhart is nieuwsgierig en zegt: 'Toe maar, ik blijf hier nog even staan.'

Op de top van de toren draait opa een rondje om alles te bekijken. Dan nog een rondje. Opeens ziet hij niet zo ver van de toren een platgewalste struik waar iets bij ligt. 'Hebbes!' roept hij. Opa klimt zo snel als hij kan de trappen af. Meteen denkt hij aan dat rare briefje. 'Zou dit het geheimzinnige zijn?' vraagt hij zich af terwijl hij samen met mevrouw Goedhart bij de struik aankomt. 'Het is een koffer, die ben ik nog nooit tegengekomen in het bos!' Opa doet zijn bosjuttersverslag aan mevrouw Goedhart, die op het bospad staat. Zijn ogen glinsteren van opwinding.

'Oeps, een cijferslot,' zegt mevrouw Goedhart beteuterd als de koffer voor haar staat.

'Oh, en erg zwaar,' zegt opa met een ingespannen gezicht.

Mevrouw Goedhart is ook opgewonden: 'Wat zou dat nou zijn en van wie, waarom ligt dat daar en hoe neem je het mee?'

Ze blijft maar vragen stellen. Opa Cor heeft er opeens spijt van dat ze de vangst samen hebben gedaan, hij wordt er wat onrustig van. Dan neemt hij resoluut een beslissing.

'Ik krijg deze wel thuis, het is niet ver meer,' zegt hij en neemt de koffer bij het handvat.

Mevrouw Goedhart laat zich niet zomaar afpoeieren. Pas nadat opa heeft beloofd om een keer bij haar en haar vriendin een rijsttafel te komen eten en zijn verhaal over de koffer te vertellen, vertrekt ze. Die rijsttafel is van restaurantklasse, zó lekker.